

Terug van weggeweest!

Na een afwezigheid van ruim drie maanden wegens blaasperikelen was ik gisteren terug present op onze kookles. Ik stelde vast dat er weinig veranderd was sinds 2 december 2011.

Onze voorzitter verkocht nog steeds het all-in ticket voor 10 euro, Michel en Jean Pierre hadden hun klak op, Maurice stond achter zijn geliefde soepketel, Herman stotterde als van oudsher, Paul haalde uit met zijn nieuwste moppen en Benny, samen met Joke de enigen die nog voor ons pensioen zorgen, werd door Firma Schepers pas gelost om 18 uur.

En hier dan de uitzonderingen die steeds de algemene regel bevestigen.

Joke was ter plekke geraakt met de fiets. Niet met zijn supersonische Zanatta fiets, maar met een gewone "vroulievélo". "Kwestie om gemakkelijk droep en draf te geraken", zo zei hij. Volgens mijn bescheiden mening was het om heelhuis thuis te geraken na een bezoek aan Stanny. Je zou voor minder niet uit je klikpedalen geraken... Minder goed nieuws ook! Mijn vriend Roger was afwezig wegens langdurige bronchitis. Spoedig herstel Roger. We gaan dan maar ineens met de miserie verder. Mijn neef heeft last van hartritme stoornissen. Ik ga aan het hoofdbestuur voorstellen om volgend seizoen een dokter als lid in de kookclub op te nemen. Hij zal werk genoeg hebben tijdens de les. Als wederdienst mag hij dan gratis meesmullen. Nieuw was ook dat Julien als aperitief voor twee soorten porto had gezorgd.

Het eerste algemeen onderwerp tijdens de 'mise en place' was meer dan luguber. Het ging over doodgaan en begraven worden. Sommigen wilde uitgestrooid worden, andere verkozen een urne. Herman, onze gepensioneerde godsdienstleraar, wou alleen op de klassieke manier ten grave gedragen worden. De 'deus ex machina' kwam van neef Paul. Hij wou één dag voor zijn dood naar Marokko gebracht worden om zich daar te bekeren tot de islam. Wanneer hij de dag later stierf zou dat dan weer één moslim minder zijn. Mag ik dit wel schrijven zonder gevisieerd en bedreigd te worden door 'sharia4belgium'? Basta!

Tijd dan voor een spiesje met kerstomaten en mozzarella. Vooral het dipsausje op basis van basilicum, mosterd, olijfolie en balsamico azijn -een product van Benny- viel fel in de smaak.

Dan vroeg Herman het woord neen hij nam het woord. Eerst vertelde hij dat Stanny een camionnette had die hij zelf rood geschilderd had, maar dat de oorspronkelijke kleur nog een beetje doorkwam. Daarna had hij het over de paardenfluisteraar. Zo zou een paard altijd met zijn billen in de wind gaan staan, anders zou het "blokkeren". Ik weet echt te weinig van paarden om dat allemaal te geloven.

Ondertussen was de ajuinsoep klaar. Een doodgewoon, doordeweeks soepje, maar overheerlijk. Zeker als de hand van Maurice er voor iets tussen zit. Pirre beweerde dat je van die soep een zacht windje kunt laten. Dat moet hij nog zeggen. Wij weten beter! Als hij in actie komt spreek je beter van een orkaan, tsunami of mosterdgas... Paul had één opmerking over de soep, hij vond de croutons wat te klein. Bekijk de foto maar ...

Tussen de soep en de patatten – pardon tagliatelle – ging het over de doping in de wielrennerij. Zo beweerde Paul dat een renner na de plascontrole in verwachting zou geweest zijn. Ik geloofde er geen "klitsen" (foei) van. Achteraf verklaarde mijn neef dat die bewuste renner de urine van zijn vrouw had afgeleverd! Diezelfde Paul had ook 12 nachten wakker gelegen omdat vrouwtje lief in Costa Rica op vakantie was. Ik geloof eerder dat hij 12 nachten wakker "gestaan" heeft.

Joke had het dan weer over "op en neergaande" relaties, maar ik begreep er niets van.

De hoofdschotel, een tagliatelle met gerookte zalm, zeevruchten en paprika, viel best in de smaak en scoorde dan ook een mooie 8.

“As je da ni geire eet, doo es nog”, zei Paul.

Benny bediende als een volleerd technicus de afwasmachine. Wat een luxe toch!. Nog vlug een koekje en een tas koffie om af te sluiten.

Paul verliet vroegtijdig het gezelschap omdat hij nog een vergadering! had. Wat kan het leven van een gepensioneerde toch druk zijn!

Benny en Herman hadden nog 5 euro op zak om naar Stanny te gaan en vroegen of Joke als derde musketier wou meegaan. Joke weigerde halsstarrig. In het begin van het kookseizoen hadden die kerels afgesproken om steeds met drie te zijn voor de ‘pousse café’. Of Benny en Herman zich aan het reglement gehouden hebben weet ik niet, maar ik betwijfel het.

Bij leven en welzijn tot volgende keer.

Miauw

